

”Man skal selvfølgelig ikke knalde Ping Pong”

Teater. Thailandske Ping Pong havde sex med en kunde første gang for 20 år siden. De næste tre uger er hun midtpunkt i teatret Fix&Foxy's legende undersøgelse af sexturisme. Og publikum er hendes kunder.

Af Nanna Jakobsgaard Nielsen
nann@berlingske.dk

»Du ligner en, der ikke kan holde i mere end fem minutter,« siger Ping Pong, og jeg er noget forvirret. Derefter fortæller hun, at jeg er en big guy fra Tyskland med skæg og en stor mave og stikker mig et billede af julemanden. Jeg forstår kun knebent hendes thailandske engelsk. Sådant er det nok også i virkeligheden, tænker jeg. Hun fortæller, at jeg ikke siger meget, men at vi smiler til hinanden. Og så spørger hun, om vi skal gå hjem på mit hotelværelse. »Du skal bare sige okay,« siger hun. Så det gør jeg.

Vi befinder os i København. På et thailandsk hotelværelse, opbygget specielt til lejligheden. Væggene er gullige, og der dufter af myggespray og kirsebærtræ. En redt seng står i midten af værelset, og et badekar er placeret i det ene hjørne. Badekarret er åbenbart typisk for thailandske sexhoteller.

Ping Pong er også typisk thailandsk. Med langt sort hår og mandelformede mørke øjne. Hun arbejder som prostitueret i Thailand - eller sexarbejder, som hun kalder det. Hun har både lokale og vestlige mænd i kundekredsen, og hun er centrum i teatret Fix&Foxy's nye teaterforestilling »Love Theater«, der har premiere på Pumpestationen ved baneterrænet på Vesterbro i aften.

Jeg har fået lov til at overvære en prøve, og hun har inviteret mig fra tilskuerrækken til scenen for at vise første gang, hun gik hjem med en vestlig mand, en »foreigner«. At jeg er kvinde og journalist på arbejde betyder ikke noget. Jeg skal bare spille med.

»Man skal selvfølgelig ikke knalde Ping Pong. Vi leger bare. Men jeg tror, du skal helt ind i hendes intimsfære og hun i din, for at du kan opleve sexturismens mærkelige kombination af udnyttelse, frigørelse og intimitet,« forklarer Jeppe Kristensen, der sammen med Tue Biering udgør Fix&Foxy. Derfor er der også kun plads til ti tilskuere pr. forestilling. Én efter en skal publikum spille med i udvalgte scener fra Ping Pongs liv, mens hun spiller sig selv.

Fra Thailand til Danmark

Vi kommer tilbage til mit – den tyske mands – hotelværelse. Det er lavet af bambus, fortæller Ping Pong. ”Skal vi tage et bad,“ spørger hun. ”Gå du bare først,“ skal jeg sige. Ping Pong tager håndklædet omkring sig og bevæger sig over i badekarret. Står der lidt og tænker højt for publikum. ”Kan jeg virkelig gøre det her,“ siger hun, mens jeg sidder på sengekanten og ikke ved, hvor jeg skal gøre af mig selv. ”Ja, det kan jeg,“ bliver hun enig med sig selv om. Så er det min tur til at gå i bad, og snart kalder hun mig tilbage i sengen med et ”kom herover, darling”.

»Jeg tager kun hjem med de kunder, jeg synes er specielle, og som jeg kan se mig selv i. Det er også noget af det, der har gjort, at jeg er kommet til Danmark. Fordi der var noget ved Jeppe, der fik mig til at synes, at det var værd at udforske,« siger Ping Pong.

Jeppe Kristensen castede selv 44-årige Ping Pong i Thailand. Hun bor i den thailandske by Chiang Mai, hvor hun arbejder på en af sine venners »beer bar«. Her passer hun baren og møder sine kunder.

»Jeppe fortalte mig, hvad han tænkte om sexarbejdere i Thailand, og hvad han gerne ville have med i sin forestilling. Det virkede ikke som noget skidt, og det var noget, jeg aldrig havde prøvet før,« forklarer Ping Pong, der er spændt på premieren, men også lidt bekymret, fordi hun ikke har den store teatererfaring.

»Det er første gang, jeg er i Danmark, og jeg er en lille smule bange for, om jeg kan gøre det godt nok. Men jeg ville gerne prøve det. Jeg vil faktisk gerne prøve alt,« siger hun.

Ping Pongs rigtige navn er Thanta Laovilawanyakul, men da hun var lille, gav hendes mor hende kælenavnet Ping Pong, fordi hun lignede en bordtennisbold, der drøede rundt. Dengang drømte Ping Pong om et arbejde som eventyrrejsende. Hun fandt så ud af, at det ikke var et rigtigt arbejde.

Siden blev hun gift i en ung alder, fik den første af to døtre som 18-årig med sin thailandske mand og blev skilt igen, fordi han var hende utro. Hun var ikke interesseret i at starte en ny familie, men skulle forsørge sin lille pige. Så hun arbejdede mange steder, eksempelvis i sin mors tøjbutik.

Men som tiden gik fandt hun vej til arbejdet i beer baren i Chiang Mai, og hun betegner i dag sig selv som en »professionel giver af kærlighed og omsorg«.

»Jeg har haft mange jobs, før jeg blev sexarbejder. Og jeg kan godt lide at arbejde i beer baren. Jeg kan godt lide at vise omsorg for alle, der kommer. Servicere dem og gøre dem glade,« siger Ping Pong.

»Alle mennesker oplever jo, at livet kan være svært. Men når man er sammen med mig, kan man have det godt. Man kan få gode minder og en god ven. Og jeg bliver glad for, at jeg kan hjælpe en kunde til at få det godt med sig selv.«

Slemme piger

»Jeg giver dig et kondom på, og så har vi sex,« siger Ping Pong, mens hun ligger på sengen ved siden af mig og langsomt flytter det hvide håndklæde, jeg har svunget omkring lænden. Selvom jeg har tøj på under håndklædet, har jeg aldrig følt mig så nøgen. Før jeg ved det, sidder den thailandske kvinde oven på mig og kigger mig direkte i øjnene. »Vis mig, hvad du har lyst til,« siger hun blidt. Jeg er forstenet og gør ikke noget.

Ping Pong ved godt, at mange har svært ved at forstå, hvordan man kan være en glad sexarbejder.

»Jeg tror, hele verden tænker dårligt omkring sexarbejdere. Tænker, at man er en slem pige, som ikke gør noget og bare ligger der på sengen. Men det er ikke rigtigt,« siger Ping Pong, der håber, at publikum vil få et andet syn på sexarbejdere, når de får lov til at opleve hendes møder på deres egen krop.

»Hvis man kommer ind og hører mine historier, så vil man kunne forstå den kærlighed, jeg har til mine kunder, og hvad det er for en slags kærlighed. Måske vil det få folk til at tænke anderledes,« siger hun.

Ping Pong mener selv, at hun er en god til sit arbejde, fordi hun har erfaring og ved, hvordan hun beskytter sig selv.

Den viden giver hun videre til andre thailandske kvinder, som gerne vil ind i faget, gennem organisationen EMPOWER, der arbejder for sexarbejderenets rettigheder.

Her er hun med egne ord et forbillede, der lærer pigerne, hvordan de for eksempel kan spotte og beskytte sig mod seksygdomme eller dårligt selskab. For som Ping Pong siger, er det ikke et nemt job.

»Det kræver meget at være sexarbejder. Du ved ikke, om du møder en god eller en slem fyr. Og hvis du ikke har de rette kvalifikationer, så kan du ikke gennemskue og se kunderne an på forhånd, og så kan det være farligt for dig,« siger hun.

Det frie valg

Ping Pong synes, at sexturisme er en god ting, hvis bare det er sikkert, og hvis kvinden selv har lyst til at være sexarbejder. Hun valgte selv at gå ind i faget og har holdt pauser, når hun har haft rigtige kærestes. Men efterhånden kan hun bedre lide at være sexarbejder end at være i et forhold.

»I Thailand har man ikke ret til at sige til sin mand, at han skal tage et kondom på. De bruger det nærmest ikke, og som sexarbejder kan jeg bedre styre det hele selv og bestemme, hvad jeg vil,« forklarer Ping Pong.

Lige nu har hun tre faste kunder i Thailand. To af dem er thailandske, den sidste er en »foreigner«. Dem har hun kendt i flere år, og de kontakter hende, når de har brug for hende.

»En af mine kunder er meget seriøs på sit arbejde. Når han kommer til mig, vil han gerne tale om det, og jeg lytter altid og kan give ham råd. Så kan jeg give ham god sex, han kan give mig god sex. Men nogle gange går vi også bare ud og spiser eller taler i telefon. Meget længe. Og det betegner jeg som noget godt for den relation, jeg har med ham,« siger hun.

Men selvom Ping Pong har en relation til sine kunder, lægger hun ikke skjul på, at mændene selvfølgelig skal betale hende. For det er jo penge, hun skal bruge. Blandt andet til at betale for sin ene datter, der går på universitetet.

(Hvad ville Ping Pong sige til, at hendes datter, der går på universitetet, valgte at blive sexarbejder?)

Ping Pong slynger håndklædet om sig igen og sætter sig på kanten af badekarret. Det var jo slet ikke så slemt, siger hun til publikum. "Glem ikke mine penge," siger hun derefter til mig og retter blikket mod læderpungen på

det lille natbord. Jeg sætter mig op, rækker ud efter den og finder de 2.000 baht, hun vil have. Så følger hun mig tilbage til min plads på tilskuerrækken og er klar til næste scene.

Fix&Foxy om valget af Ping Pong (Står i en boks for sig)

Ping Pong ønsker at skabe debat og større åbenhed omkring sit arbejde. Men det er ikke Fix&Foxy's ambition, forklarer Tue Biering.

»Vi vil gerne skabe en refleksion hos dem, der er inde og se forestillingen. Ping Pong tilbyder at tilfredsstille behov. Også andre behov end sex. Vi prøver at skabe et møde mellem hende og nogle, som højst sandsynligt har ret faste forestillinger om, hvordan en sexarbejder er.»

Forherliger I ikke branchen ved at iscenesætte fortællingen om den lykkelige sexarbejder?

»Vi har prøvet at gå fuldstændig fordomsfrit ind i det her uden at have en eller anden idé om, at det er et forfærdeligt eller skidegodt job. Vi vil gerne prøve at forstå, hvorfor folk tager over på den anden side af Jorden for at opleve noget helt særligt, som de ikke mener, de kan opleve andre steder. Og det er jo det, vi undersøger - mere, end hvad sexindustrien er for en størrelse,« siger Tue Biering.

»Jeg tror, der er virkelig mange forskellige typer sexarbejdere med vidt forskellige baggrunde derude. Vi har ikke været ude efter at finde en eller anden fuldstændig forfærdelig historie om en sexarbejder, der bliver udnyttet. Vi har heller ikke været ude efter at finde en, der er fuldstændig lykkelig over sit job.«

»Love Theater« er produceret af Fix&Foxy og har premiere 2. maj.

Den spiller mandag til lørdag klokken 17, 19 og 21 på Pumpestationen, Ingerslevgade 103, København.